
OMMEKEER

DOOR

M. A. M. RENES—BOLDINGH

De vader stond voor het geopende venster en liet zijn blikken gaan over de velden vóór hem.

Zoo ver het oog reikte, behoorde alles hem toe en de vader knikte blijde en goedkeurend met het hoofd, alsof hij juist in dit oogenblik tot de ontdekking kwam, dat het leven 't goed met hem gemaakt had. Maar toch gingen zijn blikken slechts haastig over de golvende korenakkers en roodschemerende klavervelden, in niet meer dan vluchtige streeling. 't Was immers zijn wijngaard, de kroon van de gansche schoone bezitting, die alle goede gedachten van zijn hart tot zich trok.

Daar, tegen de heuvelhellingen aan den gezichteinder moest hij liggen en hoewel de warme, trillende zonnenevel het heel verre land tot een gouden droombeeld beproefde te maken, zag de man, die daar aan zijn venster stond, met groote duidelijkheid hoe de stokken zich rijden tegen de helling op, hoe de ranken meeschommelden in zacht gebaar met het trage beweeg van de zomerkoelte, en hoe hier en daar al een enkele tros te kleuren begon tegen het sterke, groene blad.

„'t Zal wel zóó zijn, dat ik met mijn hart zie, in plaats van met mijn oogen,” dacht de vader bij zichzelf, „want de groote afstand schijnt in 't geheel niet meer te bestaan, en ik zie alles zoo duidelijk, alsof ik midden in den wijngaard stond. En dat zal wel weer daardoor komen, dat ik altijd zoo zelf in den wijngaard gewerkt heb, en vreemde handen er nooit aan heb laten arbeiden. Een stuk van mijn leven is er in verwerkt, daardoor is mijn hart er door duizend draden aan verbonden en hebben mijn gedachten er hun vaste woonplaats.”

Een glimlach van herinnering vloog over zijn gelaat. Hij dacht